

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel VIII. ZATURDAG den 16den DECEMBER, 1820. N. 51.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven by WILLIAM LEE. *Drukker voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden.*

DE Schoutbynacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of te hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal de Gouverneur dezer eilanden, by resolutie van Zyne Excellentie den Minister voor het Publieke Onderwys, de Nationale Nyverheid en de Kolonien, d. d. 6den July 1820 No. 3-29, is aangeschreven geworden, om de alhier te lande bestaande belastingen, over het Jaar 1821 met ongeveer dertig duizend Guldens te verminderen en dienaangaande met den Raad van Policie de noodige maatregelen te beramen.

Zoo is het; dat wy, ter voldoening aan de evengemelde ministeriele aanschryving, na rypelyk overwogen te hebben hoe ver de bestaande belastingen zouden kunnen worden verminderd en hoedanig of tot welk bedrag de vermindering der zoodanige middelen welke, ofschoon niet geheel afgeschaft, echter ook als meest drukkend en moeyelyk voor de Ingezetenen en belemmerend voor den handel dezes eilands zyn aangemerkt, zoude moeten geschieden, hebben goedgevonden en besloten om de bestaande belastingen op dit eiland, over en gedurende het jaar 1821, door de afschaffing van sommige en het lager stellen van eenige middelen, gedurende dat tydvak, op de volgende wyze te verminderen.

1. Dat de volgende belastingen zullen worden afgeschaft, gelyk dezelve by deze staande het jaar 1821 voor vervallen worden gehouden—namelyk:

a. Die van een percent of publieke verkoopingen by publicatie van den toenmaligen Gouverneur dezes eilands, in dato 30sten September 1808, vastgesteld.

b. Op Veer-Tent-en Zeilponten, Water Canos en pleisier Vaartuigen, zoo mede op het houden van Paarden en Rydtuigen, by publicatien van Gouverneur Generaal en Raden alhier, in datis 7 en 18den Maart 1816, respectivelyk gelegd.

c. De ingevolge Gouvernements Publicatie van den 3den Augustus 1818 thans betaald wordende uitgaande regten op Zout, Piendas, Schapen, Kabrieten, Paarden, Ezels, Karpat Oly, Snuif, Lamoen in pekel, Lamoensap, Boonen, Oranje-schillen en Sigaren, welke voortbrengselen zyn van dit eiland of op hetzelve worden gemaakt.

d. Het Hoofdgeld zoo ten aanzien van Schippers, Ambachtslieden, Sjouwers Pontvoerers en Huisbedienden, by publicatie van Gouverneur Generaal en Raden evengemeld, in dato 5den Maart 1816, in werking gebragt.

2. De heffing op de volgende middelen in den loop van het jaar 1821 lager te stellen en aldus te bepalen:

a. Dat voor Slaven zal worden betaald vier Realen per hoofd over het geheele jaar, na dat volgens het oud Koloniaal gebruik, van het getal hetwelk een ieder bezit, oud en jong zonder onderscheid, een derde zal zyn afgetrokken, zoo dat deze belasting van het overige twee derde moet worden betaald.

b. Dat, by den invoer van de na te meldene West Indische producten, niet meer dan de helft der volgens Gouvernements publicatie van den 3den Augustus 1818 bestaande inkomende regten en waaggeld zal worden betaald—namelyk:

Koffy, Suiker, Cacao, Indigo, Catoen, Huiden, Kabrieten-vellen, Tabak, Cordovaan, Mahogny verwhout en andere houtsoorten, Caret, Melasse of Siroop, Quina, Salsepaille en Levensmiddelen; zynde onder Levensmiddelen niet begrepen versche boomvruchten, als: Bananas, Bacobas, Chinas-appelen en dergelyken, mitsgaders Suikerriet en Annanassen, dewelke altyd vry van regten geweest zyn.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam op Curaçao den 5den December 1820, het achtste jaar van Zyner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,
(w. g.) CANTZ'LAAR.
Ter ordonnantie van dezelve,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 8sten daaropvolgende. (w. g.) W. PRINCE, Sec.

WAARSCHUWING.

DE Raad Fiscaal dezes en onderhoorige Eilanden, ervarende, dat niettegenstaande by Art. 22 van het Reglement op het Zegel by Gouverneur Generaal ad-interim en Raden van Politie op den 25sten Augustus 1820, gearresteerd en behoorlyk gepubliceerd, geaffigeerd en door den druk voor een ieder verkrygbaar gemaakt, sommige houders van Drankwinkels, nalatig blyven, om voor of met den 10den van iedere maand, hunne permitten ter Fiscalaat te vernieuwen, waardoor de perceptie van 't Zegel tot merkelyk nadeel der coloniale financien, verachtend wordt, doet by dezen, elk en een ieder die zulks aangaat, als nog serieuselyk vermanen, om uiterlyk op den 10den van iedere maand, hunne permitten te komen nemen:—Zullende voor het vervolg de boete van 100 Pezos van de nalatigen, by gemeld Reglement bepaald, zonder eenige oogluiking worden ingevorderd.

Actum Fiscalaat den 12den December 1820.
De Raad Fiscaal voornoemd,
J. J. ELSEVIER.

Den 5den December 1820.

WAARSCHUWING.

DE Raad Fiscaal dezes en onderhorige eilanden, hiertoe by Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur speciaal geautoriseerd, brengt by deze ter kennisse der Ingezetenen, dat, hoezeer Zyne Excellentie geenzins voornemen is de gewone vermakelykheden by gelegenheid van het aanstaande Kersfeest en Nieuwejaar te beletten, hoogstdezelve echter elk en een ieder wil vermaand hebben, om geen Vuurwerken of Voetzoekers te werpen om, of by het Fort Amsterdam en verdere plaatzen, alwaar zulks zoude kunnen gevaarlyk zyn, of eenige quantiteit Kruid bewaard wordt, zoomede om zulks na te laten op de openbare wegen alwaar men gewoon is te Paard of met Rytuig te passeren, tot voorkoming van alle of verdere ongelukken. Zullende de Politie op dit alles een waakzaam oog houden.

De Raad Fiscaal voornoemd,
J. J. ELSEVIER.

Fiscaal's Kantoor, den 15den December 1820.

DE ondergeteekende als daar toe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gequalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden voor deze en volgende week te bakken het gewigt moeten houden als:

De Fransche Broden 20, en
De Ronde Broden 21 oncen.

Op pœne als by publicatie is gestatueerd.
Per order van den Raad Fiscaal,
SALOMON BULTE, Eerste Klerk.

EDICTALE CITATIE.

MET prealabel consent van Zyne Excellentie P. R. Cantz'laar, Ridder van de orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbynacht in dienst van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber over de Land en Zeemagt aldaar, &c &c. &c.

Doen de Weled. Heeren Jan Jacob Beaujon, Jonathan Ferguson en Wilhelm August van Spengler in kwaliteit als Sequesters over de Insolvente Kompagnieschap van C. W. Jutting, & Co. by appoinctement van den Ed. Achtb. Raad van Civile en Criminele Justitie de dato 2den November 1820 geauthoriseerd in rechten te mogen ageeren, aan alle en eenen iegelyk zo hier te lande als elders wonende adverteeren, dat de geenen die vermenen mogten eenige actie of pretentie te hebben ten lasten gemelden Boedel gehouden zullen zyn, de Ingezetenen namelyk hunne actie en pretentie binnen den tyd van agt dagen van heden afte rekenen, en de uitlandigen binnen negen maanden aan de voornoemde Heeren op en aan te geven, ten einde gemelde Boedel tot finale likwiditeit kan worden gebragt.

Dagvaardende de voornoemde Weled. Heeren in hunne kwaliteit de Ingezetenen die van des te doen in gebreken mogten blyven voor de Ed. Achtb. Raad van Civile en Criminele Justitie dezes eilands tegen de eerste Sessie van welgemelde Raad, en de uitlandigen op de eerste zitting van dienzelfden Raad in de maand July 1821, ten einde aldaar staande rolle hunne actie of pretentie met de behoorlyke verificatien van dien in te brengen, op pœne dat tegens de non comparanten zal worden geprocedeert by defaut en verstek van actie.

Aldus voor de eerste maal gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad, op Curaçao den 29sten November 1820.

(w. g.) H. R. HAYUNGA, Sec.

Den 7den December 1820.

BEKENDMAKING.

DE Debiteuren aan de Insolvente Kompagnieschap van C. W. Jutting, & Co. worden zeer ernstig aangemaand en verzucht, om, in den loop dezer maand het verschuldigde te willen voldoen, vermits zoo spoedig als met de wezenlyke gesteldheid der zaken bestaanbaar is, eene finale afdoening of vereffening derzelve moet worden gedaan, en dus, al de nog uitstaande batige pretentien die met het begin van het aanstaande jaar 1821 mogte bevonden worden onafbetaald te zyn gebleven, ter behoorlyke regtsvordering zullen overgeleverd worden.

J. J. BEAUJON, qq.
J. FERGUSON, qq.
W. A. VAN SPENGLER, qq.

Den 1sten December 1820.

DE ondergeteekende voornemens zynde binnen den loop van 5 maanden dit eiland te verlaten, verzoekt alle die genen, die aan hem nog oude rekeningen verschuldigd zyn, namelyk van de jaren 1816, 1817, 1818 en 1819, binnen vier weken te komen voldoen, en waarschouwt daarby, dat alle die bovengenoemde onbetaalde rekeningen, op primo January 1821, aan den Procureur ter incassering zullen worden overgegeven.

Idem presenteert te koop zyn wel gezorteerden Yzeren Winkel, met alle zyn toebehooren bestaande in alle soorten van Scheeps en Huis Materialen, op zeer favorabele conditien.

J. H. SUTERMEISTER.

Den 15den December 1820.

NAAR ST. THOMAS EN SURINAME.

De destinatie van de schoener CORNELIA, (in ons eerste blad geadverteerd) op heden veranderd zynde geworden, zal dezelve naar Suriname vertrekken, en positief den 24sten dezer zeilen, indien er genoegzame vracht bekomen worde; — een gedeelte harer lading is reeds besproken; — en op haren overtogt zal zy St. Thomas aandoen, alwaar zy passagiers of eenige ligte vracht zal aan wal zetten. Voor de byzonderheden gelieve men zich te addresseeren aan den Heer A. Demeza, of aan den Heer Joseph Möller, te Otrabanda.

December 15, 1820.

FOR ST. THOMAS AND SURINAME.

The destination of the schooner CORNELIA (advertised in the first page) having been this day changed, she will now proceed to Suriname, and sail positively on the 24th instant, if sufficient Freight offers, a part of her cargo being already engaged, and on her passage touch at St Thomas, where she will land Passengers or any Light Freight for that Island. For particulars please apply at the Store of Mr. A. Demeza, or to Mr. Joseph Möller, Otrabanda.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—DECEMBER.

9.	golet	Atrevida, Sanchez,	Puerto Cabello
	bark	Drie Gebroeders, Van der Voort,	St. Domingo
	golet	Theodora, Simon,	Maracaybo
	——	Johanna, Muskus,	Rio de la Hacha
	——	Dorothea, Debrot,	St. Thomas
14.	——	N. S. del Carmen, Malabe,	P. Cabello

UITGEKLAARD—DECEMBER.

11.	golet	Fisgig, Ostoloza,	Puerto Cabello
	——	Atrevida, Sanchez,	ditto
12.	——	Curaçao Packet, Turner,	Sp. kust
	——	Maria, Domingo,	St. Thomas
13.	——	Brunette, Diedenhoven,	Maracaybo
15.	——	Bermudian, Jansen,	Sp. kust
	——	De Hoop, De Leon.	ditto

Zÿne Majesteits korvet de Komeet, kapitein Blom, zeilde op Dingsdag morgen naar Puerto Cabello en La Guaÿra, met twee vaartuigen onder deszelfs convooi.

Heden vervolgen wÿ het belangrÿk nieuws, dat wÿ verledene week van de kust ontvangen hebben, door hierin te voegen de artikels van den wapenstilstand, gesloten tusschen de Spaansche en Patriottische legers. Men zal hierdoor zien, dat het uittreksel van den brief van Puerto Cabello, hetwelke in onze laatste geplaatst was, onnaauwkeurig is, in zoo verre hetzelve meldt, dát de Spaansche Constitutie door generaal Bolivar erkend is geworden. De wapenstilstand maakt geene melding van zulk eene omstandigheid. Inderdaad, wanneer wÿ ons herinneren de correspondentie die onlangs tusschen de generaals Morillo en Bolivar plaats had, zÿn wÿ verwonderd zelfs over deze eerste stap tot verzoening, en kunnen zelfs niet gissen de oorzaak van de plotselÿke verandering, die zoo blÿkbaar heeft plaats gegrepen in de gevoelens der Independentsche opperhoofden. De tÿd zal waarschÿnelÿk de wezenlÿke oorzaak er van aan den dag brengen. De Caracas Courant van den 6den dezer behelst het traktaat, waarvan gemeld is in den wapenstilstand om den oorlog op de kust te regelen, indien dezelve ongelukkig weder hernieuwd zou worden, maar daar deszelfs vertaling nog niet gereed is voor dit nummer, zÿn wÿ verpligt het plaatsen van hetzelve tot onze volgende uit te stellen.

Bÿ het ontvangen van den wapenstilstand in Caracas, geschiedde de aankondiging door het lossen van het geschut en het luiden der klokken in alle de kerken van die stad. Een officier der husaren, welke depeches van generaal Morillo bragt, doorreisde de onmetelÿke afstand van Carache tot Caracas in vÿf dagen tÿds.

Het volgende uittreksel van eenen brief is genomen uit het officieele dagblad van Caracas van den 6den dezer:

"Zyne Excellentie de graaf van Carthagena in een brief aan den kommandant generaal adjunt meldt onder andere dingen, het volgende:

"Carache den 28sten November 1820.—Myn waarde Pino.—Ik ben juist terug gekomen van de stad St. Anna, waar ik gisteren een der gelukkigste dagen van myn leven doorbragt in gezelschap van generaal Bolivar en verscheidene officieren van zynen staf. Wy allen omhelsden elkander met de grootste tederheid. Wy allen waren gelukkig. Wy namen onzen maaltyd te zamen; en de geestdrift en broederschap stegen ten toppunt. Bolivar kwam alleen met zyne officieren, zich verlatende op de vriendschap en het goed vertrouwen, en ik beval oogenblikkelyk daarop dat een klein gevolg hetwelk by my was, zich zou verwyderen, noch gy, noch niemand anders is in staat te begrypen, hoe belangryk deze zamenkomst was, en de hartelykheid en liefde welke er in uitblonken. Wy allen waren in eene bedwelling van vreugde, en inderdaad het geleek eerder een droom gezigt te zyn, om ons daar vereenigd als Spanjaarden, als broeders te zien. Geloof my, dat openhartigheid en opregthe d in deze vereeniging voorzat. Bolivar was van verrukking opgetogen. Duizend malen vielen wy in elkanders armen, en besloten om op te rigten een gedenkteeken op de plaats waar wy elkander het eerste omhelsden, om dit te doen dienen ter eeuwige gedachtenis, onzer vriendschap en verzoening."

(MEDEDEELING.)

Daar de weldadigheid eene der schoonste gevoelens van het hart is, en wanneer zy op eene geschikte wyze wordt uitgeoefend, eene altyd vloeyende bron van maatschappelyk welzyn wordt, zoo kunnen wy ten volsten de oogen van de Parnasum der Hebreeuwsche gemeente dezes eilands, tot die zyde doen wenden, waar een algemeene nood, luid om hulp roept. De geldmiddelen dezer heeren, en boven al hunne zoo zeer bekende edelmoedigheid in jongstledene, en zoo zeer in zigtbare gevallen, zelfs daar waar deze edelmoedigheid in stryd was met de belangens der armen van deze plaats, voeren met zich eene overtuiging, dat zy niet onverschillend zyn voor hunne buitenlandsche kolegas, ten behoeve der lydende menschheid, welke inderdaad hulp behoeft, gelyk blykt uit het volgende uittreksel van de Amsterdamsche Couranten van den 18den en 23sten September:

"18 *Sept.*—Met voorkennis en onder goedkeuring van de Weled. Acht. Heeren Burgermeesters dezer stad, zal, van wege Parnassim der Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente alhier, gecollecteerd worden by de Ingezetenen dezer stad en derzelver Juridictie, op Woensdag en Donderdag aanstaande, zynde den 20 en 21sten September, ten behoeve der Armen Kas hunner voornoemde gemeente.

"Waarvan gemelde Parnassim aan hunne geachte stadgenooten by deze kennis geven, tevens hunne erkende liefdadigheid inroepende, ter te gemoetkoming in de behoeften van een aantal noodlydenden, aan hunne zorg toevertrouwd.

"*Den 23sten Sept.*—Parnassim der Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente alhier, achten zich gehouden by deze hunne dank te betuigen aan derzelver liefdadige stadgenooten, welke goedgunstiglyk hebben bygedragen, ter gelegenheid der collecten, ten behoeve van de Armen Cas van voornoemde Gemeente, op ll. Woensdag en Donderdag binnen deze stad en derzelver juridictie gedaan."

Aan den Uitgever van de Curaçaosche Courant

Myn Heer de Uitgever!—Daar er in den kring van onze zedelyke en redelyke verpligtingen, eene zeer magtige bestaat, dat is: om de valschheid met het bajonet der waarheid af te keren, zoo verklaar ik ombeschroomd door de echo van uwe Courant, dat de paragraaf in No 72, van het Algemeene Nederlandsche Nieuws en Advertentiie Blad, betrekkelyk de Israëlieten in een naamloos artikel geteekend Z. eene geruchtmakende, ernstige en stoute aantyting is, aangeboden aan den beschaafden stand, en dat dezelve onherroepelyk uit de bekendmaking gewischt moest worden, tot schande van derzelver schryver.

Het wordt aldaar door dezen beoordeelaar, wie hy ook zyn moge, vrymoediglyk beweerd, dat in het midden der tegenspoeden dezes eilands, veroorzaakt door het gebrek aan omloopende speciën, slechts eenige van de Israëlieten deze algemeene ellende tot hun eigen uitsluitend voordeel hebben weten te keren, door af te dwingen onredelyke *agios* voor de patienjes en doubloenen, welke hy natuurlyk meent, zy tot dit voornemen ingehouden hadden.

Dit is, myn heer de Uitgever! een uittartend en verschrikkelyk bedrog. Ik zeg, als de monopolie van harde specie geheel in de Spanjaarden berust, die hun goud en zilver invoeren van het naburige vaste land, en hetzelve hunne christen agenten overlaten, om verkocht of verruild te worden naar de omloopende agio, zoo hebben deze agenten geen deel in zulk een handel, uitgezonderd dat van getrouwelyk te crediteren, de rekeningen van hunne geconsigneerden met het geheele naauwkeurige beloop, wat ingevorderd is, en deszelfs premiën.

Nu, myn heer de Uitgever! het mag opregt gevraagd worden, waaraan de schryver ook inzigt heeft, om zyne redeneerkunde te bezigen, om ongegronde geruchten uit te breiden? Dit zal ik U uitleggen: om zyne catechismus niet te vergeten: om niet op te houden met het slechte gebruik van tegens deze ongelukkige natie uit te varen: om niet een woord of twee by te brengen tot dit geliefkoosde onderwerp, "de Joden" eene schande voor de tegenwoordige verlichte eeuw, waarin de tempel van wysheid, dringende door de donkere verblyven van onwetenheid en bygeloof verheven wordt, tot het uitspansel, in heldere majesteit: om den roem van de hedendaagsche natien onsterfelyk te maken, welke tegelyk opklaart deszelfs doorgang van de boeyen der burgerlyke en godsdienstige vervolging. Nog, myn heer de Uitgever! is het zeer zigtbaar dat daar de constitutie van het ryk de Israëlieten in het algemeen, even als deszelfs andere onderdanen, beschermt, en vryheid van geweten en eene onbepaalde bescherming van hunne burgerlyke regten toezegt, dat de geest van de wet door byzondere personen tegen gewerkt wordt, wanneer het toepasselyk op hen moge zyn, *en op hun alleen*, en dit nog in de 19de eeuw!!

In hoe verre het bewuste artikel op waarheid gegrond is, laat ik aan anderen over om te beslissen, myne taak is bepaald tot de tegenspraak van de vertelling aangaande myne natie, en om den uitvinder van hetzelve te beschamen, als ook om zyne lezers te waarschouwen, zyne voordeelen niet in te zuigen, als mede zyn hatelyk geheim en ingewortelde nyd tegen ons, wanneer hy ook goed moge vinden om zyne pen in den bron van belastering te doopen met het voornemen om onze achting te schandvlekken.

EEN ISRAELIET.

Wapenstilstand tusschen de Spaansche en Columbiaansche legers.

De gouvernementen van Spanje en Columbia, wenschende een einde te maken aan de tweedragt, die tusschen de beide volkeren bestaat, en in aanmerking nemende dat de eerste en belangrykste stap, om tot dit zoo gelukkig einde te geraken, bestaat in eene wederkerige opschorting der wapenen, ten einde elkanderen te kunnen verstaan en schikkingen te beramen; hebben overeen gekomen kommissarissen te benoemen, om eenen wapenstilstand te bewerkstellen en te bepalen; gelyk zy benoemd hebben: Z. E. de generaal en chef van het Spaansche leger aan de Spaansche kust, Don Pablo Morillo, graaf van Carthagena, van wegen het Spaansche gouvernement, den brigadier Don Ramon Correa, politiek opperhoofd van Venezuela, eerste magistraat van de Constitutie te Caracas, Don Juan Rodriguez del Toro, en Don Francisco Gonzales de Linares; en Z. E. de President van Columbia Simon Bolivar, als chef van de Republiek, aan hunne zyde, de heeren, brigadier generaal Antonio Josef Sucre, kolonel Pedro Briseño, en luitenant kolonel Josef Gabriel Perez, welke hunne respective volmagten op den 22sten dezer maand ingeleverd hebbende, als ook na de voorstellen en verklaringen, die zy wederzydsch wenschten, gedaan te hebben, zyn overeen gekomen in het verdrag van den wapenstilstand, onder de voorwaarden begrepen in de volgende artikelen:

Art. 1.—Zoo wel het Spaansche leger als dat van Columbia zal opschorten het plegen van alle soorten van vyandelykheden, van het oogenblik af der mededeeling van de ratificatie des tegenwoordigen tractaats, zonder den oorlog te kunnen voorzetten; als ook alle vyandelyke daadplegingen tusschen de beide partyen in de gansche uitgestrektheid van het grondgebied, in dezen wapenstilstand begrepen.

Art. 2.—De duurzaamheid dezes wapenstilstands zal zes maanden zyn, gerekend van den dag af, waarop dezelve geratificeerd zal worden; doch daar deszelfs grondbeginsel en de basis bestaat in de goede trouw en de opregte wenschen, die de beide partyen bezielen, om den oorlog te eindigen, kan dit tydstip altyd verlengd worden, indien hetzelve verloopen ware, en dat de onderhandelingen als dan nog niet geëindigd zouden zyn.

Art. 3—De troepen der beide legers zullen in de positie blyven, die zy bezitten, in den tyd waarop hun de ophouding der vyandelykheden zal bekend gemaakt worden; maar daar het noodzakelyk is de juiste grenzen aan te duiden in dat gedeelte, hetwelke het voornaamste tooneel van den oorlog is, en om daardoor de hinderpalen te vermyden, die door de verwarring der partyen zouden kunnen ontstaan, zoo worden deze volgende bepaald:

1ste.—De rivier de Unare, opklimmende van derzelver mond op aan de zee, tot waar zy de Guanare ontvangt, de stroom van deze tot aan de Orinoco—de linker oever van deze tot het einde van de Apure—van deze tot tot waar zy het water der St. Domingo ontvangt—van hier tot aan de stad Barinas, van waar eene regte lyn tot Boconño en Truxillo wordt getrokken.

2de.—De troepen van Columbia, welke op Maracaybo, in den tyd der mededeeling van den wapenstilstand trekken, kunnen het grondgebied, dat aan het Spaansche leger grenst overtrekken, om hunne vereeniging met de andere korpsen te bewerkstelligen, onder die voorwaarde dat zy gedurende derzelver overtogt over gemeld grondgebied, door eenen Spaanschen officier begeleid zullen worden, welke hen insgelyks het noodige onderhoud en overscheping tegen betaling, zal bevorderen.

3de.—De overige troepen der beide partyen, die niet in de aangewezene grenzen begrepen zyn, blyven gelyk bepaald is, in de positie die zy bezitten, tot dat de officieren, die wederzydsch zullen benoemd worden, op het vriendelykste de grenzen, die het grondgebied van één moeten scheiden, zullen regelen, en ook de zwarigheden zullen verwyderen, die in de grondscheiding zouden kunnen ontstaan.

Art. 4.—Daar het kan gebeuren, dot op den tyd der mededeeling dezes tractaats, zich zouden bevinden buiten de grensscheiding, in de derde afdeeling, artikel 3 bepaald, eenige troepen of guerillas, welke niet in het grond gebied dat zy beslaan, moeten blyven, is men overeen gekomen.

a.—Dat de georganiseerde troepen, die zich in dit geval bevinden, zich buiten de grensscheiding zullen begeven; en zoo eenige onder deze aan het leger van Columbia aan den linker oever van de Guanare en van de Unare, behooren, dan kunnen zy zich begeven en plaatsen in Piritu, Clarinas of eenige andere meer naby liggende dorpen, en

b.—Dat de Guerillas, die in het zelfde geval zyn, zich zullen ontwapenen en naar hunne woningen wederkeren, wordende deze slechts als burgers aangemerkt, waaruit zy zamengesteld zyn, of anders met de georganiseerde troepen terug trekken; zullende zy in het eerste geval onder beide gouvernementen in veiligheid voor hunne personen zyn.

Art. 5.—Doch daar het dorp van Carache gelegen is in de grenslyn, die gemeenschap heeft met het leger van Columbia, is men overeen gekomen, dat een kommandant van het Spaansche leger daar blyven zal, met een wacht van ingezetenen, niet boven het getal van 25 man, als mede het civile geregtshof, dat daar thans is.

Art. 6.—Tot teeken van opregtheid en goede trouw die dit tractaat behelst, wordt vastgesteld, dat in de stad Barinas niet dan een militaire kommandant der Republiek kan blyven, met een piket van 25 gewapende mannen in observatie, en de benoodigde postillons, om de gemeenschap met Merida, Truxillo en de wegen van Nieuw Grenada te onderhouden.

Art. 7.—De vyandelykheden ter zee zullen insgelyks ophouden. Dertig dagen na de bekrachtiging van dit traktaat voor de zeeën in Amerika, en 90 dagen voor die van Europa. De pryzen die na dien tyd zullen gemaakt zyn, zullen wederzydsch weder gegeven worden, en de kapers of prysmeesters zullen verantwoordelyk voor de schade zyn, veroorzaakt door het ophouden der vaartuigen.

Art. 8.—Van het oogenblik der ratificatie des wapenstilstands af, blyft de communicatie tusschen het onderlinge grondgebied open en vry, om zich wederzydsch te voorzien van alle soorten van beestialen, strekkende tot onderhoud, en koopwaren; zullende de handelaars en reizigers by zich hebben de daartoe betrekkelyke paspoorten, met byvoeging van de overtetrekkene plaatsen van het gezag des grondgebieds, waar zy dezelve verkrygen moeten tot voorkoming van alle wanorde.

Art. 9.—De stad en het grondgebied van Maracaybo blyven vry en open voor de communicatie van de binnenlandsche steden, zoo voor het onderhoud als voor de handelbetrekkingen en handeldryvende vaartuigen, ons of aan Columbia toebehoorende. Zy mogen alle soorten van goederen invoeren, buiten wapens en oorlogsbehoeftens, en zy zullen zoowel in gemelde haven als die van Columbia als vreemden aangemerkt worden en als zulken de geregtigheden betalen; en zich aan de wetten van het land onderwerpen; als mede zullen daar in en uit kunnen gaan de gecommissioneerde agenten, die het gouvernement van Columbia zouden kunnen afvaardigen naar Spanje of naar vreemde plaatsen, en die zy tevens van daar ontvangen.

Art 10.—De stad Carthegena zal dezelfde vrybeid hebben als Maracaybo, ten opzigte des binnenlandschen handels, en kan zich van het noodige voorzien, gedurende den wapenstilstand, voor hare bevolking in garnisoen.

Art. 11.—Daar de voornaamste grondslag en het oogmerk dezes wapenstilstands de onderhandeling des vredes is, met welke de beide gouvernementen zich onderling moeten bezig houden, door afgevaardigden te zenden en te ontvangen, die zy tot dit oogmerk bevoegd vinden, zoo zullen deze eenen vryen toegang, guarantie en personeele zekerheid hebben, overeenkomstig hunne verrichtingen voor den vrede.

Art. 12.—Indien onverhoopt de oorlog tusschen beide gouvernementen weder verklaard mogte worden, zullen de vyandelykheden niet beginnen voor en aleer eene kennisgeving is voorgegaan, dewelke behoort gedaan te worden door die party, welke voorgenomen heeft den wapenstilstand te breken.

Art. 13—Het wordt alzoo onder de acte van vyandelykheid begrepen, het in gereedheid brengen eener militaire expeditie, tegen welk land het ook moge zyn, dat onder dezen wapenstilstand behoort; doch daar men weet, dat eene expeditie van Spaansche oorlogs vaartuigen zoude kunnen bestaan, zoo staat het de Columbiaansche kusten vry eene dergelyke magt te ligten, onder de sterkste voorwaarden de troepen niet te doen landen.

Art. 14.—Om de wereld te overtuigen van de liberale grondbeginselen en de menschenliefde, die de beide gouvernementen bezielen, als ook om te doen verdwynen de schrik en woede, die de noodlottige oorlog gekenschetst heeft, waar in wy gebragt zyn, zal men dadelyk een tractaat maken om den oorlog te regelen, volgens het regt der menschen en der liberaalste, wyste en menschelykste oorlogsregten der gecivilliseerde volkeren.

Art. 15.—Het tegenwoordig verdrag moet binnen den tyd van zestig uren aan weerskanten bevestigd worden, en bekend gemaakt zyn aan de chefs der divisien door officieren, die daartoe wederzydsch zullen benoemd worden.

Gegeven en door ons geteekend in de stad Truxillo, om 10 uren des nachts, den 25sten November 1820.

RAMON CORREA.
ANTONIO JOSE DE SUCRE
JUAN RODRIGUEZ DE TORO.
PEDRO BRISEÑO MENDES.
FRANCISCO GONZALES DE LINARES.
JOSE GABRIEL PEREZ.

Dit tractaat is door my in alle zyne deelen goedgekeurd en bevestigd Hoofd kwartier van Carache den 26sten November 1820.

PABLO MORILLO.
JOSEPH CAPARROS, Sec.

His Majesty's corvette Comet, captain Blom, sailed on Tuesday morning for Puerto Cabello and La Guayra, with two vessels under her convoy.

To-day we follow up the important intelligence received last week from the Main, by inserting the articles of the armistice concluded between the Spanish and Patriot armies. It will be seen that the extract of the letter from Puerto Cabello, which was inserted in our last, was incorrect in as far as it stated that the Spanish Constitution had been acknowledged by Gen. Bolivar. The armistice makes no mention of such a circumstance; indeed when we call to recollection the correspondence that but lately passed between Generals Morillo and Bolivar, we are astonished at even this first step towards reconciliation, and are at a loss to account for the sudden transition that has evidently taken place in the sentiments of the Independent Chief. Time will probably develope the real causes thereof. The Caracas Gazette of the 6th instant contains the treaty mentioned in the armistice for regulating the war on the Main, should it unhappily be renewed, but the translations not being ready for this number, we are obliged to defer laying it before our readers till our next.

On the receipt of the armistice in Caracas, it was announced to the inhabitants by a discharge of artillery, and the ringing of the bells in all the churches in that city. An officer of hussars, who carried the dispatches of General Morillo, travelled the immense distance from Carache to Caracas in the space of five days.

The following extract of a letter is taken from the official paper of Caracas of the 6th instant:—

"His Excellency the Count of Carthagena, in a letter to the Commandant General ad-int. among other things mentions the following.

"Carache 28th November 1820.—My esteemed Pino.—I am just returned from the town of St. Anna, where yesterday I spent one of the happiest days of my life in the society of general Bolivar and various officers of his staff. We all embraced with the utmost tenderness.—We were all happy.—We took our meals together; and enthusiasm and fraternity were at their height. Bolivar came alone with his officers, trusting on good faith and friendship, and immediately I ordered a small escort, which accompanied me, to withdraw. Neither you, or any one else will be able to conceive, how interesting this interview was, and the cordiality and love which pervaded the meeting. We all blended foolishness with our joy; and indeed it appeared a vision to see us there united as Spaniards, brethren and friends. Believe me, that frankness and sincerity presided over this union. Bolivar was elated with satisfaction. A thousand times we clasped each other in our arms, and resolved to erect on the site, where the first embrace was given, a monument to serve as an eternal memento of the bias of our reconciliation."

(COMMUNICATED.)

Benevolence being one of the finest feelings of the heart, which when properly exercised, is productive of an ever flowing fountain of social weal, we cannot but direct the eyes of the Parnassim of the Hebrew Congregation in this island, towards that site, where general distress calls aloud for help: the pecuniary faculty of these gentlemen, and withal their characteristic generosity in very recent and conspicuous cases, even where such generosity was jarring with the interests of the poor of this place, impress a conviction that they will not be indifferent to the calls of their fellow colleagues abroad, in behalf of human suffering, which *indeed, may deserve* relief, as will appear from the following extracts, copied from the Amsterdam Courant of the 18th and 23d September:

"*Sep.* 18.—With previous knowledge and consent of the honorable Burgomasters of this city a collection shall be made on the part of the Parnassim of the Netherlands Portuguese Israelite community, among the inhabitants of this city and its jurisdiction, on Wednesday and Thursday next, the 21st and 22d September, in behalf of the poor chest of their aforesaid community.

"Whereof notice is hereby given by the said Parnassim to their beloved follow citizens, calling on their well known benevolence for the relief of a number of distressed beings, confided to their care."

"*23d.*—The Parnassim of the Netherlands Portuguese Israelite community in this city, deem it their duty, hereby to tender their acknowledgment to their benevolent fellow-citizens, who have generously contributed to the collection made on Wednesday and Thursday last, in behalf of the poor-chest of their aforesaid community."

The conclusion of Mr Philipps' letter to the king of England is unavoidably postponed till our next.

MISERIES AND TEMPTATIONS OF DEBT.

"*Owe no man any thing.*"

To be out of debt is accounted a part of happiness. Debt haunts the mind; a conversation about justice troubles it; the sight of a creditor fills it with confusion; even the sanctuary is not a place of refuge. The borrower is servant to the lender. A life at another man's table is not to be accounted for a life. It is mean to flatter the rich. It is humiliating to be the object of pity. To be the slave of unattainble desires is to be despicable and wretched. Independence, so essential to the virtues and pleasures of a man—independence can only be maintained by setting bounds to your desires, and *owing no man any thing.* A habit of boundless expense undermines and destroys the virtues, even in a mind where they seem to dwell. It becomes difficult, and at last impossible to pay punctually. When a man of sensibility thinks of the low rate at which his word must henceforth pass, he is little in his own eyes; but difficulties prompt him to deceiving, as an art; and at last he *lies* to his creditors, without a blush. How desolate and how woeful does his mind appear now that the fence of truth is broken down! Friendship is next dissolved. He felt it once: he now insinuates himself by means of sentiments and professions which were once sincere. He seizes the moment of unsuspecting affection to ensnare the friends of his youth—borrowing money which he will never pay, and binding them for debts which they must hereafter answer. At this rate he sells the virtuous pleasures of loving and being beloved. He swallows up the provision of aged parents, and the portion of sisters and brethren. The loss of truth is followed by the loss of humanity. His calls are still importunate. He proceeds to frauds and walks on precipices. Ingenuity, which in a better cause might have illustrated his name, is exerted to evade the law, to deceive the world, to cover poverty with the appearance of wealth; to sow unobserved the seeds of fraud.

As bankruptcy approaches, temptations thicken. He makes a last grasp with his expiring credit, and takes what he can once more from his friends and neighbours, from the ignorant and unsuspicious: purchasing goods at any rate from all that will trust him, and selling them for immediate payment at an under value; thus he ripens all for the day of bankruptcy. Even to a man of *principle*, upon whom guiltless calamity has brought that evil day, it is a day of sore *temptation*; an effort of virtue is required to stop when he ought, to keep nothing back, to be impartial. To the *unprincipled* man, that day is the triumph of iniquity. He surrenders nothing which he can secrete; tramples on human laws and takes God's name in vain. He is partial to his creditors; insults those whom he has injured; and piques himself on the tranquillity with which he can bear to be called a villain. One would think, when the bustle of affairs is over, painful reflections must arise on friends whom he has deceived,—on relations whom he has brought to want,—on neighbours whose kindness he has abused,—on the savings of the frugal labourer which he has seized frustrating their hopes of temperate honest joy.—on the staff of the aged which he has withdrawn, casting them on the cold and scanty arm of public charity,—on the portion of the poor, the widow and the fatherless, upon which he has laid his sacrilegious hand. But his heart is hardened against the relentings of humanity; he reaps the harvest he has sown, and proudly riots on the wages of iniquity.

ARMISTICE BETWEEN THE SPANISH AND PATRIOT ARMIES.

The governments of Spain and Columbia, desirous of stifling the discords existing between the two parties, and considering that the primary and most important step towards the reaching of this happy goal, is a reciprocal suspension of arms, in order to explain and understand each other, have entered into an agreement to appoint commissioners for stipulating and determining upon an armistice ; and to this effect, H. E. the general in chief of the expeditionary army of the continent D. Pablo Morillo, Count of Carthagena, on the part of the Spanish government, has nominated Messrs. Ramon Correa, Political chief of Venezuela, brigadier general and first constitutional alcalde of Caracas, D. Juan Rodriguez del Toro, and D. Francisco Gonzales Linares; and H. E. the President of Columbia, Simon Bolivar, as Chief of the Republic, on the part thereof, has nominated Messrs. Antonio Josef Sucre, brigadier general, Pedro Briseño, colonel, and Joseph Gabriel Perez, lieutenant colonel, who, after having interchanged their respective credentials on the 22d of the present month and year, and laid down the proposals and explanations desired by both parties, have agreed and do agree on a treaty of armistice, under the clauses specified in the following articles:

Art. 1.—On the part of both the Spanish and the Columbian armies, hostilities of every description will cease, from the moment wherein the ratification of the present treaty shall be made public; nor will the war be continued, or any hostile act executed between the two parties, on the whole extent of the territory by them possessed, during the period of this armistice.

Art. 2.—The period of this armistice will be extended to six months from the day of its ratification ; but as the fundamental principle and basis thereof, is the good faith and the sincere wishes which animate both parties to terminate the war, a prorogation of this term may take place for as long as it be found requisite, provided that the period now stipulated be elapsed, previous to the conclusion of the negociacions about to be entered into, and that there is, however, a prospect of their being brought to a termination.

Art. 3.—The troops of both armies will hold the positions which they occupy at the time of their being made acquainted with the suspension of hostilities ; but as it is meet to fix clear and well known limits on the spot which is the principal theatre of warfare, in order to preclude any difficulties arising from the confusion of positions, the following ones are prescribed :

First.—The river Unare ascending from its mouth in the ocean, until where it meets with the Guanare—the currents of the latter running up to its source—from hence a line until the beginning of the Masparro ; the currents of this as far as the Orinoco ; the left border of the confluence of the Apure, this until where it receives the river Santo Domingo, the waters of the latter until the city of Barinas, whence a straight line is to be drawn until Boconó of Truxillo, and from here the natural boundary line which divides the province of Caracas from the department of Truxillo.

Second.—The troops of Columbia operating against Maracaybo, as soon as the armistice is made known to them, may afterwards cross through the territory occupied by the Spanish army, in order to join the other bodies of the Republican army, provided, while they are crossing this territory, they be conducted by a Spanish officer. They will be also, for the same purpose, supplied with the necessaries of life, and vehicles, on paying for the same :

Third.—The remainder of the troops of both parties, not comprehended within the prescribed limits, will remain in the positions occupied by them, as before stated, until the officers appointed by either party, shall settle, in a friendly manner the boundaries which are to separate the territory, operated upon ; and arrange the difficulties arising in the settlement of those boundaries to the satisfaction of both parties.

Art. 4.—As it is probable that at the time of making public this treaty, some troops or guerillas may be found beyond the boundary line prescribed in the 3d article, and who are no longer to remain in the territory which they occupy ; the following is agreed upon :

a.—That the regular troops who may be so situated shall withdraw beyond the boundary line, and among these, any belonging to the Republican army, occupying the left border of the Guanare and Unare, shall retire and station themselves at Piritu Clarines, or any other adjacent towns :—and

b.—That the guerillas in such case be disarmed, disbanded and reduced to the class of simple citizens, or withdraw in like manner as the regular troops. In the first of these two cases, the most absolute and perfect guarantee is offered and granted to those therein comprehended ; and both governments pledge themselves, during the armistice, not to enlist them under their respective standards, but on the contrary, to grant them leave to quit the territory in which they are, and to join the army to which they belong, at the expiration of this treaty.

Art. 5.—Notwithstanding the town of Carache is situated within the line belonging to the army of Columbia, it is agreed, that a military commandant, of the Spanish army, shall reside in it, with a party of armed peasants, not exceeding twenty five. The civil authorities now excisting there, shall also remain.

Art 6.—As a proof of the sincerity and good faith, which characterise this treaty, it is determined, that in the city of Barinas, no more than one military commandant of the Republic, with a party of observation of twenty five armed peasants, shall be permitted to reside; as also the laborers necessary for the intercourse with Merida and Truxillo, and for the conveyance of cattle.

Art. 7.—Hostilities on the ocean will also cease in thirty days from the ratification of this treaty for the American, and in ninety days for the European seas. The prizes made after that period, will be reciprocally returned ; and privateers or cruizers will be held responsible for the damages sustained by their detention.

Art 8.—From the moment of the ratification of the armistice, the communication between the respective territories shall become open and free, in order to provide each other with cattle and all kinds of subsistence and merchandize ; the speculators and traders must be supplied with the necessary passports, to which they will subjoin the passes of the authorities of the territory whence the goods are taken, so as to obviate disorder.

Art. 9.—The city and port of Maracaybo remains free, and adapted as an avenue for intercourse with the people of the interior, both for the necessaries of life and as regards mercantile transactions ; and merchant vessels belonging to us, or to Columbia, which may import goods, not being arms or warlike stores, or export the same from that port, for Columbia, will be treated as strangers and as such will pay duties and be subject to the laws of the country. The agents or commissioners appointed by the government of Columbia to proceed to Spain or to foreign countries, and those received by the same, shall be permitted to touch at the above places and enter and leave the port.

Art. 10.—The city of Carthagena will enjoy the same liberty as that of Maracaybo, with respect to the inland trade, and during the armistice may apply it to its advantage both as respects its population and garrison.

Art. 11.—The foundation and primary object of this armistice, being the negociation of peace, to the end whereof both parties must be reciprocally employed, envoys and deputies selected for this purpose shall be interchanged by each government, and be entitled to a safe conveyance, guarantee, and personal security, corresponding to their character, as agents for peace.

Art. 12.—If war between the two governments should unhappily be again renewed, hostilities will not commence prior to an intimation given by the party who intends or prepares itself to break the armistice: this intimation is to be given forty days before the commencement of the first act of hostility.

Art. 13.—It will be deemed an act of hostility, the fitting out of any military expedition against any one of the places included in this treaty ; aware, however, that an armament of Spanish vessels of war may be at present on their way from Europe, the privilege is not refused to them of relieving an equal number of vessels of war doing service on the coasts of Columbia, under the express condition that they shall not be allowed to disembark troops.

Art. 14.—In order to give to the world a testimony of the liberal and philantrophic principles by which both governments are actuated, not less than to eradicate the errors and the fury which have characterised the fatal contest wherein they were involved, both governments are by these presents obliged forthwith to enter into a treaty, for the purpose of regulating the warfare in conformity with the rights of man, and the most generous, wise and humane practices among civilised nations.

Art. 15.—The present treaty must be ratified by both parties within 60 hours, and shall be immediately communicated to the chiefs of divisions, by the officers appointed on the part of both governments for that purpose.

Given and signed with our hands in the city of Truxillo, at 10 o'clock at night, on the 25th day of November, 1820.

RAMON CORREA.
ANTONIO JOSE DE SUCRE.
JUAN RODRIGUEZ DE TORO.
PEDRO BRISEÑO MENDES.
FRANCISCO GONZALES DE LINARES.
JOSE GABRIEL PEREZ.

The present treaty is approved by me in all its parts, and ratified. Head Quarters, Carache, 26th November, 1820.

PABLO MORILLO.
JOSEPH CAPARROS, Sec.

To the Editor of the Curaçao Gazette.

MR. EDITOR,—As in the circle of our moral and rational obligations, a very forcible one is to repel falsehood with the bayonet of truth, I do boldly proclaim through the echo of your Gazette, that the paragraph in No 72 of the Algemeen Nederlandsch Nieuws en Advertentie Blad, relative to the Israelites in an anonymous article signed Z. is a glaring, flagrant and audacious imposition, offered to the civilized community, and must irrevocably be blotted out from the publication, to the disgrace of its author.

It is confidently advanced by this critic, whoever he may be, that amid the distresses of this island, occasioned by the want of circulating species, some of the Israelites alone have known to turn the tide of public calamity to their own exclusive advantage, by extorting extravagant agios for the dollars and doubloons, which he naturally means, they had hoarded up for this purpose.

This is, Mr. Editor, a daring and monstruous fallacy, I say, as the monopoly of hard money does entirely rest with the Spaniards who introduce their gold and silver from the neighbouring Continent, and leave the same with their Christian agents, to be sold or bartered at the current agio, nor have these agents any part in similar transactions, except that of faithfully crediting the accounts of their consignees with the total and exact amount imported, and its premium.

Now Mr. Editor, it might be fairly asked, why the writer alluded to exercises his power of rhetoric to propagate unfounded reports?—This I will expound to you: In order not to forget his cathechism, in order not to discontinue the foul practise of declaiming against this hapless nation, in order not to perorate without a word or two on this most favorite topic "the Jews" a disgrace to the present enlightened age, when the temple of wisdom, breaking through the dark abodes of ignorance and superstition, is reared to the sky in bright majesty, to immortalize the glory of modern nations, who simultaneously cleared its passage from the fetters of political and religious persecution. Still, Mr. Editor, it is most visible that the constitution of the realm which guarantees to the Israelites, in common with its other subjects, the liberty of conscience and an unbounded protection of their civil rights, is but nominally intended, and that the sense of the law is evaded by individuals, whenever it is applicable to them *and to them alone*, and this too in the 19th century!!

In how far the article in question is founded on truth, I leave to others to determine; my task is confined to the contradiction of the tale respecting my nation, and by facing and confounding the inventor of it at once, to warn his readers from embibing his prejudices, his secret hatred and rooted envy towards us, whenever he may again think proper to dip his pen in the source of calumny, for the purpose of branding our reputation. AN ISRAELITE.